

Taş Yazıları

Yürümek

Ali GÖÇER

-Asıl olan yürümektir.

Hemen şimdi. Şimdi ya! Sonra var mı ki! Umut sonrayı yok eden bir silah değil, varlığı yeşerten bir düş trenidir. Böyle olmalı dedi aklım.

Ne zaman

Şimdi

Çünkü varolan zaman şimdi

Parmaklarıma usulca dokunan zamanı duyumsayabiliyorum. Parmaklarımı yalayışım ondandır.

Bal tadında bir şimdi

Hemen şimdi..

CV'si birbirine benzeyen insanlar gördüm, tek bir aygıtın öğütmesiyle biçimlenmiş gibi.

Nerede o destansı kişilikler, alıp bizi peşinden sürükleyen.

Yoksul bir çağ giderek abanıyor üstümüze.

Görkemli zenginliklerin öğütüp un-ufak ettiği yoksul kişilikler. Kurak bir çağ bu dostum.

Salıncakta sallanırken öten horoz gibi yankılanıyor sesi Bob Dylan'ın. Birden düşen sıcak bir imge belki. Horozlar; sabahın dinamik kılavuzları. Tan kızıllığını, sabah dinginliğini ufunetle ve sükunetle sırtlayıp yeni güne taşıyan zarif sabah gevikleri. Bob da zamansız huzur kaçıran anarşistlerdendir. Huzur kaçıranları severiz mirim.

Ne yani dünyaya huzur bulmak için mi geldik?

Kim ki huzuru bulamıyorsa yüreği soylu bir yolcudur.

Huzur bulunan bir şey değil dostum bilmez misin, o aranan bir şeydir.

Ey doru atına binmiş dörtnala mutluluğu arayan soylu yolcu, Kaf Dağı'nda seni bekleyen bir güneş duruyor. Koşuyorsun, koşmaya devam etmelisin. Soylu yüreğin seni bu ellerde tutamaz biliyorum. Koşuyorsun koş ama asla ulaşamayacaksın.

Ulaşırsan yok olursun.

Hiç durmadan koşmalıyız, bu doğru, ama asla ulaşmamalıyız bu da doğru. Varoluşumuzun gizemi ulaşmak değil ulaşmaya çalışmaktır. Ne yani aradığımızı burada bulacaksak cenneti düşlememizin ne anlamı olacak? Aradığımızı burada bulacaksak mükemmeli düşlememizin gizini nasıl izah edeceğiz. Aradığımızı burada bulacaksak Tanrı neden bizi cennetten buraya gönderip burada cennet için çalışın dedi.

Öyleyse bulamasak da aramalıyız.

Öyleyse varamasak da yürümeliyiz.

Öyleyse yol, ucu görünmeyen bir sonrasızlıktır.

Şairin son şiiri yoktur, çünkü onu henüz yazmamıştır.

Mağara, ucunda ışık görünen bir mekân değil, ucunda ışık hayal edilen bir yerdir.

Cümlelerimin atları sevmesi bundandır.

Sırtından ter fışkıran atlar.

Yelesinden ay fışkıran atlar.

Yazarın cehennemi cümlelerindedir.

Çünkü hiçbir yazar son cümlesini asla yazamamıştır.

(Kırık aynalar tünelindeyim.

Boğuluyorum.

İmdat.) diye bir yankı.

İçinde mi, içimiz zaten böyle değil mi? Yine de yaslandığım gücüm içimdedir dedi aklım.

Yazmak en sağlam yürüme biçimidir.

Yazmamak nefes almamaktır.

Ben kaç yıl nefes almadan mı yaşadım? Yaşadım mı? Sorunun ağırlığı altında ezileyazdım. Kendime karşı ihanet içinde olduğum düşüncesini çoğu kez kovmaya çalışmadım mı?

Kış kış! Hemen bu zehir gibi düşüncüyü belleğimden kovmalıyım diye düşünmedin mi?

Şükür ki inancımı yitirmedim. Varlığın ucundan tutunarak sürüne sürüne gelmişim bugüne. Ey tan yumuşaklığı, cömertliğine gel ve yüreğimin üstünde öt, bülbül gibi.

Zemin kayıyor ustam.

Tutunabileceğim kendi varlığımın özünden başka bir merdiven var mı beni sonsuzluğa bağlayacak?

Yalnızlık kaliteli bir giysi gibi üstüme uyuverdi mi hemen alıp başımı kendi içime giderim. Yalnızlık öyle bir sarar ki hiç yalnız bırakmaz beni. Hemen fısıldaşırım onunla. Acımın çarmıhında kendime gülümsediğim günleri bir bir avuçlarıma alıyorum. Kendi içime giderim dostlarım.

Ben bir de ıssız dağ yamacında yorgunluktan oturup da çıkıp geldiğim aşakılara baktığımda hissederim bunu. Yalnızlığın hüznüyle yakın bir arkadaşlığı olmalı. Yoksa biri gelince öteki de hemen yanı başında bitivermezdi.

“Hiç kimse davası için acı çekmez oldu. Hiç acı çekmeyen dava da nedir ki” der Exupery. Ürpertici değil mi? Acı çektiğim ölçüde varlığıma yapışıp kendimi kurmak için didindiğim günleri anımsıyorum.

Dua ile özgül ağırlığı artan cümleler gerekli bana. Yoksa etsiz, kassız, kemiksiz tıkr tıkr cümleler ayaklarımızın altında sonbahar yaprakları gibi hışırdayıp duracak.

Ateş tuğları gibi kalbimin harından geçmeyen cümlelerim hep dökülüp kaldı. Ardıma bile bakmadım.

Öfkemizi bir güzel törpülemeliyiz.
Sonra çoğaltmalıyız sabrın aynasında.

Yer altı sularının gizeminden daha derin daha karmaşıktır insan ruhunun labirentleri.

Üstatlar maharetle dolaşır o dehlizlerde.

Mevlana da, Yunus da, Sadi de yalın bir özgüvenle dolaşmıştır en derinlerde. Zenginliğin göz alıcı yanı ortada. Ta orada. Exupery o yüzden koklamaya kalkar o gizil dünyayı. Ne var ki, burnu ihanet eder ona.

Sabahı muska gibi takıp göğsüme, öğleye kadar taşıyabilecek miyim sorunun altında ezilmeden çıkabilecek miyim? Biraz daha mekik.

Beynin mekik çekmesinin tek koşulu düşünmektir dostum.

Şimdi daha bir fişek gibiyim.

Yürümek:

Yürümek, nereye mi? Bunun ne önemi var ki, asıl olan yürümektir. Bir yol katetmektir varlığımıza eklediğimiz değer. Otların insan olmak arasındaki fark yürümektir. Öyleyse yürü ey insanoğlu mu diye haykırmalıyım?

Yürüyorum dikenlerin üstünde.

Ateşin üstünde yürüyenler gördüm.

Cam kırıkları üstünde yürüyenler gördüm.

Aklımı önüme koyup anlamaya çalıştım. Hayır mı, öyleyse saf iman etmenin ötesinde bir gerçek yoktur. Kim ateş üstünde yürüyüp de ayağının yanmadığını iddia edebilir. Eder, çünkü yanmıyor. Fizik kurallarına aykırı. O zaman hepimiz fizikten sınıfta kalmış olmalıyız. Yanmıyorsa ayak, o zaman hiçbir şeye inanmadan yalnızca iman etmek gerek. İman etmediğim bütün eski yüzler eskidi. Ben hiç bu kadar yüz döküntüsünde yürümedim.

Öyleyse yalnızca iman edip yürümeli. Salt yürümeli, yalın yürümeli ve öylece iman etmeli. İman etmenin dışında her şey görece her şey yalan ve sahte.

Öyleyse yalnızca sitem etmeliyim

Öyleyse yalnızca ölmeliyim

Yalnız ölmeliyim ki anlaşılmasın öldüğüm

Salasız bir ölüm ki kendi şarkımı söyleyerek ölmeliyim

Çok yalnız köprülerden geçtim

Köprüler ki tanıdık kimsesi kalmamıştır

Mimarı ölmüştür

Üstünden geçen kırmızı perçemli kızlar ölmüştür

Eski zaman sokakları kadar ıssız

Ben hiç bu kadar ölmemişim